

i Konjunkturtillæget for Forsørgernes Vedkommende og en noget større for Ikke-Forsørgerne. Det blev den Gang stærkt fremhævet, at Lønindtægterne for Arbejderne var stærkt stigende og kommet op paa et højt Niveau, men hvis de gik nedad, maatte selvfølgelig ogsaa Konjunkturtillæget gaa samme Vej. Lad os derfor se paa Statistisk Departements Beretninger for at faa et Overblik over Lønningsstandarden i 1919 og 1922. Jeg skal her ikke udtale mig om Lønnernes Højde i og for sig, men blot fremhæve den Nedgang, der er sket i Lønningerne fra 1919 til 1922. Den er for Industriens samlede mandlige Arbejdere — der er her ikke Tale om Landbrugets Arbejdere — gennemsnitlig ca. 30 Ø. pr. Time. Regner man nu ud, hvad denne Nedgang betyder for disse Arbejdere, som man den Gang sammenlignede med, og som vel ogsaa endnu staar paa omtrent samme Leveniveau som den store Klasse af Tjenestemændene, 16de Lønningsklasse, bliver det 936 Kr. om Aaret, hvorimod hele Nedgangen for Tjenestemændene i Dyrtilstillæget og Konjunkturtillæget, saaledes som det her er foreslaaet i Regeringens Forslag, kun bliver 612 Kr., altsaa 300 og nogle og tyve Kroner mindre. Og ser man nu hen til, hvorledes det bliver med Industriens Arbejdere i det kommende Aar, maa de finde sig i en Lønedsættelse paa 6 pCt., hvilket bliver omtrent 8—9 Ø. i Timen eller for hele Aaret saadant noget som 216 Kr. aarlig. Det viser sig da . . . jeg ser, jeg gjorde mig skyldig i en Fejl for: i de 936 Kr., som Arbejdernes Løn er gaaet ned med, er ogsaa indbefattet den Nedsættelse, der skal komme den 1. April efter Pristallet, og det er ogsaa rimeligt, eftersom man regner for Tjenestemændene med Lønningerne efter den 1. April. Men som jeg nævnte først, det, Striden her drejer sig om overfor den store Mængde af Tjenestemænd, altsaa alle Forsørgerne, er Nedgangen i Konjunkturtillæget, der altsaa er 126 Kr. aarlig. Det er 241 Ø. ugentlig, 34½ Ø. daglig, og jeg tror nok, de fleste vil indrømme, at en Nedgang i en Tjenestemandindtægt, en Forsørgers Indtægt, paa 34½ Ø. daglig ikke kan bringe ham i Forarmelsestilstand, som det er hævdet fra deres Side. Det repræsenterer omtrent saa meget som en halv Bajer. Ja, det vil sige for dem, som drikker Bajer. Det er selvfølgelig ikke alle Tjenestemænd, der gør det. Jeg glæder mig over, at mangfoldige af dem er saa fornuftige hverken at drikke Bajer eller Spiritus i det hele taget. Men hvis de gør det, vil de kunne indtjene hele denne Nedgang ved at

spare en Bajer om Dagen (*Valdemar Olsen*: Hvis de nu ikke gør det?). Ja, saa har de sparet det i Forvejen og endda noget mere til, for det koster jo adskilligt mere. Men hvis man saa tillige ser paa, hvorledes Velstandsforholdene er i det private Liv, kommer man ogsaa til det Resultat, at de er gaaet ganske betydeligt nedad. Det er noget, vi alle sammen er klare over.

Hvis vi ser paa Skatteindtægterne, viser det sig, at de er gaaet ned med mange Millioner Kroner aarlig. Det viser sig, at Skatteydernes Indtægter i det sidste Aar er anslaaet til at være 640 Mill. Kr. mindre, end de var Aaret i Forvejen, og den Skat, vi faar ind af Indtægt og Formue, er efter statistiske Oplysninger 120 Mill. Kr. mindre for indeværende Finansaar, end den var i Fjor. Det er altsaa det, Staten taber alene ved, at selve Skatteyderne har en mindre Indtægt paa, som jeg sagde før, 640 Mill. Kr.; men naar Indtægterne er gaaet ret stærkt ned for den almindelige Befolkning, og Statens Indtægter derved i lige Maade bliver betydelig mindre, saa kunde der nok være Grund for Staten til at tage Sigte paa at indskrænke sine Udgifter til Lønninger, som — jeg har vistnok nævnt det før — repræsenterer saadant noget som 220 Mill. Kr. med de forskellige Tillæg og Pensioner. Det er en urimelig stor Sum for et saa lille Land som vort, synes jeg, og da det nu altid har været Mening, som det var straks i 1919, at dette Konjunkturtillæg skulde være en Afspejling af de økonomiske Forhold for de øvrige Statsborgere her i Landet og af Statens Evne til at udrede Tillæg, saa mener jeg, det Forslag, Finansministeren har forelagt her, er fuldt forsvarligt. Jeg tror ogsaa, at Tjenestemændene ved nøje Eftertanke vil indrømme, at der ikke er skaaret stærkere af paa deres Lønninger, end det er forsvarligt, og at der ikke er skaaret forholdsvis nær saa meget af paa deres Lønninger, som den øvrige Befolknings Indtægter er gaaet ned.

Til Slutning skal jeg omtale lidt det andet Princip, som jo ogsaa bliver berørt i det foreliggende Forslag, nemlig Forsørgersprincipet. Dette har Finansministeren jo taget Hensyn til i det foreliggende Forslag ved Nedsættelsen af Konjunkturtillæget, idet han har gjort den betydelig større for de ugifte, Ikke-Forsørgerne, end for Forsørgerne. Det er et Princip, han Gang paa Gang i de Aar, der har været Tale om det, har ønsket indført. Jeg personlig maa sige, at jeg er ikke glad ved, at man gaar væk fra Konjunkturtillæget og lægger det om til en Slags Dyrtilstillæg, sideløbende med